

Lengyel János

Istentől keletre

*Ha végre tekintsz erre is,
Ha végre meglátsz minket is.
Ha szánod, hogyha bánod is,
Meváltó vagy, nem hamis.*

*Te voltál az ki éltetett.
Adj jövőt, való életet!
Vedd oltalmadba népedet,
Ha bűnös is, ha vétkezett!*

*Mennyből az ország isteni.
Népünk hazáját nem leli.
Keleti éj lámpásai,
Kárpátoknak magyarjai.*

Sorompó

*Megyek az úton – sorompó,
fülemben bömböl a zokszó.
Toporgok, ideges idegen,
játszanak emberi idegen.*

*Állok az úton – sorompó,
mögötte uniós koporsó.
Állok, de mennék, odaát
végkielégítik a Hazát.
Fekszem az úton – sorompó,*

*én vagyok mindig az utolsó.
Ideát ébred az öntudat,
odaát árad az indulat.*

*Nem vagyok sehol – sorompó,
szívemen harang a kolompszó.
Otthont keresek ideát,
odaát idegen ideát.*

Ötödikén

*Hazám, Hazám, te három nem
Én is ott csüngtem egyiken.
Testvéri szót a mostohák,
Igent vártunk, mi ostobák.*

*Baráti jobbot, ölelést,
Feledni annyi szenvedést.
Feledni kint és árulást,
Elhívve újabb árnítást.*

*Nem volt e hon elég magyar,
Álnoki hang himnuszt szaval.
Néma flagelláns körmenet
Határon túl a döbbenet.*

*Hogy érzed magad nemzetem?
Urnába dobtad végzetem.
Népedet ütötted arcul,
Balsorsod kaptad jutalmul.*

